

Arrest

nr. 189 502 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2016 dienen de verzoekers een (zesde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 maart 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd op 30 maart 2016 aan de verzoekers ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.02.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

A., A. (R.R.: ...)

geboren te K. op 03.11.1967

K., R. (R.R.: ...)

geboren te K. op 24.02.1970

A., A.

geboren te M. op 11.03.1998

A., M.

geboren te M. op 03.06.2000

Nationaliteit: Azerbeidzjan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 17.01.2013 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene op geldige wijze te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Artikel 9ter voorziet geen vrijstelling in het geval verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren tot het bekomen van een identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat niet voldaan is aan de documentaire voorwaarden, meer specifiek het voorleggen van een identiteitsdocument.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsebepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof niet voldaan is aan de documentaire voorwaarden.

Dat nochtans in het verleden reeds een aanvraag art. 9 TER VW namens verzoekende partij werd ingediend, en alsdan er geenszins enig probleem werd gemaakt inzake de identiteit van verzoekende partij, of nog de niet-voorlegging van een identiteitsdocument.

Dat thans in strijd met deze eerdere aanvaarding der ontvankelijkheid thans niet kan opgeworpen worden dat er sprake zou zijn van een ontvankelijkheid, zonder de vaststelling dat er sprake is van manifeste tegenstrijdigheid.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Dat verzoekers destijds uit de Sovjetrepubliek Azerbeidjan zijn gevlucht en dit naar Rusland. De enige documenten die zij alsdan hadden waren hun Sovjetpaspoorten.

Zij hebben vervolgens gedurende vele jaren meer specifiek vanaf 2001 in Rusland geleefd als vluchtelingen, zonder officiële papieren.

In 2011 werden zij dan opgepakt en gedwongen tewerkgesteld, waarbij zij slechts konden ontsnappen in 2011, en waarbij zij geen de minste identiteitsdocumenten hadden.

Vervolgens zijn zij onmiddellijk naar België gevlucht.

Er is de manifeste onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen noch vanwege de Ambassade van Azerbeidjan noch vanwege de ambassade van Rusland in België.

Gezien deze onmogelijkheid is er sprake van overmacht, die verzoekers recht heeft om vrijgesteld te worden van de voorlegging van enig identiteitsdocument.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt dat er ook in de procedure asiel die verzoekers destijds hebben ingediend, nooit enige opmerking of betwisting is gevoerd betreffende de identiteit van verzoekers, en deze betwisting nu thans niet voor het eerst kan gevoerd worden in het kader van deze procedure.

Betreffende de medische problematiek werden er door verzoeker aanvullende stukken voorgelegd, waaruit duidelijk de actuele toestand blijkt en op basis van dewelke er ook aan verzoekers reeds verschillende malen verlenging van opvang is verleend geworden door FEDASIL.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW. enerzijds en de ingeroepen overmachtssituatie en onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten anderzijds.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder een inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gelet op hetgeen voorafgaat.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er is ten onrechte ingeroepen dat niet voldaan is aan de documentaire voorwaarde, en er is zodoende nooit een voldoende onderzoek gebeurd naar de ziekte-toestand, en tevens nooit een voldoende onderzoek gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid der medische zorgen in het land van herkomst.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit aan de orde geweest hoewel dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekers betogen in hun eerste middel dat de verweerder gemakkelijksshalve zomaar is overgegaan tot afwijzing van de verblijfsaanvraag op basis van de bewering alsof niet voldaan is aan de documentaire voorwaarden. Zij stellen dat zij in het verleden reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, en dat er toen geen probleem werd gemaakt over de identiteit van de verzoekers of omtrent de niet-voorlegging van een identiteitsdocument. Volgens de verzoekers is de huidige onontvankelijkheidsbeslissing in strijd met deze eerdere aanvaarding van de ontvankelijkheid. De verzoekers lichten toe hoe zij uit de Sovjetrepubliek Azerbeidjan zijn gevlucht naar Rusland en vervolgens naar België. Er is volgens de verzoekers een manifeste onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de ambassade van Azerbeidjan of vanwege de ambassade van Rusland in België. Gezien deze onmogelijkheid zou er sprake zijn van overmacht, die de verzoekers het recht geeft om vrijgesteld te worden van de voorlegging van enig identiteitsdocument. In dit verband dient volgens de verzoekers nog opgemerkt te worden dat er ook in hun asielpprocedure nooit enige opmerking of betwisting is

gevoerd betreffende de identiteit van de verzoekers, en deze betwisting volgens hen nu thans niet voor het eerst kan gevoerd worden in het kader van deze procedure.

Vooreerst dient te worden gewezen op de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...).”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de *“betrokkene in de aanvraag zijn identiteit niet aan(toont) op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet”*. De gemachtigde motiveert verder dat *“de aanvraag (...) noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen (bevat) die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene op geldige wijze te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Artikel 9ter voorziet geen vrijstelling in het geval verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren tot het bekomen van een identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden”*.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging geen documenten in de zin van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd aan de gemachtigde. Dit wordt ook niet betwist in het verzoekschrift. Evenmin blijkt dat in de aanvraag wordt naar voor gebracht dat de verzoekers zouden zijn vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsbewijs. De vaststellingen van de gemachtigde vinden dan ook steun in de stukken van het administratief dossier.

Er dient op te worden gewezen dat de Raad van State in zijn arrest nr. 221.269 van 6 november 2012 het volgende heeft gesteld:

“Artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 178 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bepaalt dat de vreemdeling “bij zijn aanvraag” zijn identiteit aantoont en dat de vreemdeling die wat dat betreft van een vrijstelling geniet, dit uitdrukkelijk aantoont “in de aanvraag”. Artikel 9ter, § 3, 2°, van die wet bepaalt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien, “in de aanvraag”, de vreemdeling zijn identiteit niet

aantoont op de in § 2 bepaalde wijze of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat.

Hieruit volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer zij niet vergezeld was van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt dus gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.”

Uit artikel 9ter, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt dus dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervuld dient te worden op ogenblik van het indienen van de aanvraag (vaste rechtspraak van de Raad van State: zie tevens onder meer RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in een vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor vreemdelingen die in de onmogelijkheid zouden verkeren om een identiteitsdocument te bekomen.

De Raad stelt dan ook vast dat het besluit van de gemachtigde dat “betrokkene in de aanvraag zijn identiteit niet aan(toont) op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet. Evenmin stelt betrokkene op geldige wijze te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Artikel 9ter voorziet geen vrijstelling in het geval verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren tot het bekomen van een identiteitsdocument.” geenszins een feitelijk noch juridisch onaanvaardbare motivering betreft. Artikel 9ter, §2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet voorziet immers enkel in een vrijstelling van het – op straffe van onontvankelijkheid - verplicht voorleggen van identiteitsbewijs in de zin van artikel 9ter, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet indien de vreemdeling in zijn aanvraag aantoont dat hij een asielaanvraag heeft ingediend die nog niet definitief werd afgewezen of waartegen een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend waarover de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken. Dit blijkt *in casu*, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, niet. Een andere vrijstellingsgrond, zoals overmacht, kan niet blijken uit de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De concrete redenen die volgens de verzoekers overmacht uitmaken (vlucht uit Azerbeidjan naar Rusland en vervolgens naar België) en die zij thans uiteenzetten in hun verzoekschrift, doen hieraan geen afbreuk te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij deze redenen niet in hun aanvraag naar voor brachten zodat de gemachtigde er uiteraard ook geen rekening mee kon houden.

De kritiek dat de verzoekers in het verleden reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat er toen geenszins enig probleem werd gemaakt van het ontbreken van een identiteitsbewijs, mist feitelijke grondslag. Immers werd de aanvraag van 19 januari 2015 eveneens onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Overigens dienen de verzoekers, wanneer zij meerdere malen een aanvraag indienen, ook bij elke aanvraag te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste indien zij niet aantonen ervan vrijgesteld te zijn.

In zoverre de verzoekers met hun betoog dat er tijdens de asielprocedure geen betwisting werd gevoerd omtrent hun identiteit beogen aan te geven dat zij een vrijstelling zouden genieten van het aantonen van hun identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, duidt de Raad erop dat een dergelijke vrijstelling slechts geldt voor “de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.” Vastgesteld moet worden dat de onderhavige aanvraag pas op 4 februari 2016 werd ingediend. De asielaanvraag van de verzoekers was op dat ogenblik reeds enkele jaren op definitieve wijze afgewezen (RvV 29 november 2012, nrs. 92.463 en 92.464) en er was ook geen sprake van een toelaatbaar cassatieberoep. De verzoekers kunnen derhalve niet dienstig voorhouden dat zij onder de in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet vermelde situatie van vrijstelling zouden vallen.

Het betoog van de verzoekers doet dus geen afbreuk aan het feit dat zij, bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verplicht waren om de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden te vervullen op het ogenblik van het indienen, in het bijzonder de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. *In casu* werd op goede gronden vastgesteld dat hieraan niet was voldaan en dat de verzoekers ook niet hebben aangetoond ervan vrijgesteld te zijn in de zin van artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het niet voldaan zijn aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet is dienaangaande zeer duidelijk. Er dient dan ook geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden, laat staan dat er een onderzoek ten gronde moet (kan) worden gevoerd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet hebben aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot het besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen alsof niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW niet dermate kan beperkt worden dat zelfs in het geval van een overmachtssituatie en ingeval van zeer ernstige medische problemen, alsnog geen onderzoek zou dienen te gebeuren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, wat evenwel niet gebeurd is."

De formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

In hun tweede middel betogen de verzoeker dat zij niet kunnen akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet in die zin kan beperkt worden dat zelfs in het geval van een overmachtssituatie en ingeval van zeer ernstige medische problemen, alsnog geen onderzoek zou dienen te gebeuren. De verzoekers menen dat een volledig onderzoek diende te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerende motieven, in rechte zowel als in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld: “betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 17.01.2013 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin stelt betrokkene op geldige wijze te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Artikel 9ter voorziet geen vrijstelling in het geval verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren tot het bekomen van een identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, blijkt uit een eenvoudige lezing van de boven geciteerde motieven reeds dat uitdrukkelijk wordt ingegaan op de concrete aanvraag die de verzoekers op 4 februari 2016 indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat eveneens op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd waarom deze aanvraag niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt ook geduïd dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen vrijstelling voorziet in het geval de verzoekers in de onmogelijkheid zouden verkeren tot het bekomen van een identiteitsdocument en dat het de verzoekers vrij staat hun medische elementen te doen gelden in het kader van een aanvraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Van enige stereotiepe afwijzing is dan ook geen sprake.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekers verder inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en zulks in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande merkt de Raad, zoals ook reeds uitgebreid werd besproken onder het punt 2.1., dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts voorziet in één enkele uitzondering op het – op straffe van onontvankelijkheid - verplicht voorleggen van identiteitsbewijs in de zin van artikel 9ter, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, met name indien de vreemdeling in zijn aanvraag aantoonde dat hij een asielaanvraag heeft ingediend asielaanvraag die nog niet definitief werd afgewezen of waartegen een toelaatbaar cassatieberoep werd ingediend waarover de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken. Dit blijkt *in casu*, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, niet. Een andere vrijstellingsgrond, zoals overmacht, kan niet blijken uit de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nu de verzoekers niet betwisten dat zij niet hebben voldaan aan de hoger reeds besproken documentaire ontvankelijkheidsvereiste, kunnen zij niet dienstig voorhouden dat een onderzoek diende te worden gevoerd naar de ziekte-toestand zelf én de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst. De niet-betwiste vaststellingen dat de verzoekers bij hun aanvraag geen identiteitsbewijs in de zin van artikel 9ter, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd en dat zij in hun aanvraag evenmin hebben aangetoond hiervan vrijgesteld te zijn overeenkomstig artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de

vreemdelingenwet. Een verder inhoudelijk onderzoek van de aanvraag dringt zich in dit geval uiteraard niet op.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ligt bijgevolg niet voor.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE